మూడు ఫోటోలు

టెంపోరావ్

హోటల్ అట్లాంటిక్‌లో వాలిగారి కెదురుగా కూర్చు న్నాను. మేం మద్రాసు వచ్చి యిరవై నాలుగ్గంట లైనా దాటలేదు.

వాలిగారు పడక కుర్చీలో వెనక్కి వాలి కూర్చు న్నారు. నోట్లో పొడగాటి చుట్ట వెల్గుతోంది. ఆయన వైపు భక్తితో చూస్తున్నాను.

"గిరీ!"

"చెప్పండి!" అన్నాను.

"మనం రెండు మూడు రోజుల్లో అమృతసర్ వెళ్లాలి" అన్నారాయన.

ఏం చెప్పాలో తోచక మౌనం వహించాను. అమృత సర్‌లోని స్వర్ణ దేవాలయంలోకి అన్ని మారణాయు ధాలు ఎలా చేర్చబడ్డాయో వాలిగారు పరిశోధిస్తు న్నారు.

నెలరోజులపాటు ఆయనా, నేనూ అమృతసర్‌లో

వున్నాం. మధ్యలో ఒకసారి కాశ్మీర్ వెళ్ళి వచ్చాం. అమృతసర్ నుంచి యేదో కారణం మూలంగా ఆయన మద్రాసు వచ్చారు.

ఎందుకు వచ్చారో నాకు తెలియదు. అడిగితే ఒకంతట ఆయన చెప్పరు. ఆయన ఏదైనా చెప్పినా మనకు అర్థం కాదు.

"నిజాన్ని తెల్సుకోడానికి నలువైపులా తిరగాలి" అన్నారాయన ఒకసారి.

టెలిఫోన్ మ్రోగింది. రిసీవర్ని యెత్తి ఆయన "హలో!" అన్నాడు.

అటువైపున ఎవరున్నారో నాకు తెలియదు.

"నేనే, రామన్ భాయ్" అని ఆయన అనగానే ఫోన్ చేసినది ఎవరో తెలుసుకున్నాను.

ఇన్‌స్పెక్టర్ రామన్ అయివుండాలి!

వాలిగారు టైమ్ చూశారు. తొమ్మిది దాటింది. రిసీవర్ని పెట్టేసి ఆయన నా వైపు చూశాడు.

"గిరీ, వెళ్దాం, పద" అని ఆయన లేచారు.

XYZ కారును అమృతసర్‌లో వదిలేశాం. ఆయన బయటకు నడిచారు. గది తలుపు మూసి తాళం వేశాను. ఆయన వెనకనే వెళ్ళాను.

వాలిగారు హోటల్ ముందు నిలబడ్డారు. హోటల్ నౌకరు టాక్సీని పిల్చాడు. ఇద్దరం టాక్సీలో ఎక్కాం.

డ్రయివర్ యెక్కడికన్నట్లు మా వైపు తిరిగి చూశాడు.

"నంబర్ 10, గారి అమ్మాల్ స్ట్రీట్, తేనాం పేట" అన్నారాయన.

టాక్సీ కదిలింది. రోడ్డు వారగా వున్న సోడియమ్

కాపర్ లైట్లు ప్రకాశవంతంగా వెల్గుతున్నాయి.

"వాలిగారూ, ఏమైంది?" ప్రశ్నించాను.

"కాన్సెప్టులో చూస్తావుగా!" అన్నారాయన నవ్వుతూ.

టాక్సీ వేగంగా పోతోంది. ఆలోచిస్తూ కూర్చున్నాను. ముప్ఫయి ఏళ్ళుగా వాలిగారితో కలిసి తిరిగి అనేక కేసుల్లో పనిచేశాను. ఇంతకాలం ఆయనకు దగ్గరగా వున్నా ఆయనమీద నాకుండే భక్తి శ్రద్ధలు ఏమాత్రం తరగలేదు. నిజం చెప్పాలంటే అవి పెరుగుతూ వచ్చాయి.

ఆయనొక మేధావి. ఆయన ప్రదర్శించే ధైర్య సాహసాలు యెక్కడా మనకు అగుపించవు.

కళ్ళు తెరిచి ఓరగా ఆయనవైపు చూశాను. చుట్ట పొగ టాక్సీ కిటికీలోంచి బయటకు పోతోంది.

ఒక యింటిముందు టాక్సీ ఆగింది. వాలిగారు కిందకు దిగారు. మా ముందు పోలీసు జీవ్ ఆగివుంది. మీటరు చూసి టాక్సీవాడికి డబ్బు యిచ్చాను. అతడిని వెళ్ళి పొమ్మన్నాను.

ఇన్స్పెక్టర్ రామన్ వాలిగారితో మాట్లాడుతున్నాడు. ఒక కానిస్టేబుల్ యింటిముందు నిలబడి వున్నాడు.

ఇన్స్పెక్టర్ రామన్, వాలిగారు లోపలకు వెళ్లారు. గబగబా నేనూ వెళ్ళాను.

విశాలమైన హాలు. ఫ్లోరసెంట్ లైట్లు వెల్గుతున్నాయి. డైనోరా టి.వి.కి ఎదురుగా పెద్ద సోఫాలో ఒక స్త్రీ చచ్చిపడి వుంది. చీర కొంగు ఆమె నోట్లోకి కుక్కబడింది. ఎవరో కత్తితో గుండెల్లోకి పొడిచి ఆమెను

చంపారు.

వాలిగారు శవాన్ని చూస్తూ వుండిపోయారు. ఆమె వయస్సు నలభై దాటివుండదు. నల్లటి రంగు. అంత అందమైన స్త్రీ కాదు.

సోఫామీద ఆమె తల పక్కకు పడివుంది. వాలిగారు దగ్గరగా వెళ్ళారు.

"రామన్ భాయ్, ఒంటి మీద నగలు లేవు!" అన్నారు వాలిగారు.

"లేవు, సార్" అన్నాడతను.

హాల్లో దూరంగా ఒక యువకుడు నిలబడి వున్నాడు. అతడి కళ్ళలో భయం, దుఃఖం మిళితమై వున్నాయి. అతడి దగ్గరకెళ్ళాను. అతడు నా వైపు గాభరాగా చూశాడు.

"మిష్టర్ నీ పేరు?" అన్నాను.

"రవికాంత్" అన్నాడతను.

అదే సమయంలో వాలిగారు అక్కడికొచ్చి అతడి భుజంమీద చెయ్యి వేశారు.

"అబ్బాయి, ఈ విధంగా నీ తల్లి చంపబడినందుకు విచారిస్తున్నాను" అన్నారాయన.

అతను వెక్కి వెక్కి ఏడ్వసాగాడు. ఇన్‌స్పెక్టర్ రామన్ మా దగ్గరకు వచ్చాడు.

"నీకు తోబుట్టువులున్నారా?"

"లేరు సార్. నేనొక్కడినే."

"జరిగినదంతా చెప్పు!"

"నేను ఫ్రెండ్స్‌తో బీచ్‌కి వెళ్ళి 8-30కి తిరిగి వచ్చాను. అమ్మను ఈ స్థితిలో చూసి హడలిపోయాను. గోష్టి కోసం అర్చాను."

"ఎవరతను?"

"వంటచేసే మధ్రాడు. వాడు పలకలేదు. వంట గదిలోకి వెళ్ళాను. గోపీని ఎవరో తాళ్ళతో కట్టేసి, నోట్లో గుడ్డలు కుక్కారు."

"వాలిగారూ, గోపీ ఇంకా అదే స్థితిలో వున్నాడు. మీరు చూడ్డం మంచిదని తాళ్ళు విప్పించలేదు" అన్నాడు ఇన్‌స్పెక్టర్.

అందరం లోపలున్న వంట గదిలోకి వెళ్ళాం. పెద్ద డైనింగ్ టేబుల్‌కి గోపీని నైలాన్ తాళ్ళతో కట్టేశారు. నోట్లో గుడ్డలు యిప్పుడు లేవు!

"తాళ్ళను విప్పేయించు!" అన్నారు వాలిగారు.

ఒక కాన్‌స్టేబులు తాళ్ళను విప్పేశాడు. గోపీ అమ్మయ్య అనుకుంటూ అలసటతో మావైపు చూశాడు.

గోపీ మధ్రాడు. అతని వయస్సు యిరవై లోపున వుండొచ్చు. అతడు సన్నగా, శుభ్రంగా వున్నాడు. అతడిలో ఏదో ఆకర్షణ వుంది.

"అబ్బాయి, నిన్నెవరు యిలా తాళ్ళతో కట్టారు?" వాలిగారు ప్రశ్నించారు.

"అతడు మాస్కు ధరించాడు సార్. నన్ను బలంగా పట్టుకొని, నోట్లో గుడ్డలు కుక్కి, తర్వాత నన్ను కట్టేశాడు" అన్నాడు గోపీ.

"అతడు ఈ గదిలోకి యెలా వచ్చాడు, హాల్లో నుంచా?"

"కాదు సార్. ఆ తలుపు తెర్చి వుంది. వెనకవైపు నుంచి అతడు ఈ గదిలోకొచ్చాడు. నన్ను కట్టేశాక అతడు హాల్లోకి వెళ్ళాడు."

"హాల్లో అప్పుడు ఎవరున్నారు?"

"రాధమ్మగారు మాత్రం వున్నారు. తమిళ సినిమా టి.వి.లో చూస్తున్నారు."

"నువ్వు సినిమా చూడ్డంలేదా?"

"అంతవరకూ చూసి నేను వంటగదిలోకి వచ్చాను. నా పని పూర్తవ్వాలిగా! వంట కాస్త ఆలస్యమైతే రవికాంత్ కి కోపం వస్తుంది" అన్నాడు గోపి.

"మాస్కు ధరించిన మనిషి హాల్లో వెళ్ళాక నువ్వు ఏ చప్పుడైనా విన్నావా?"

"వినలేదు, సార్. సినిమాలో టప్ టప్ కొట్టుకోవడం వినబడుతోంది."

వాలిగారు అతడివైపు సూటిగా చూశాడు.

"ఈ నైలాన్ తాడు ఎక్కడ దొరికిందతనకి?"

"అతడి బాగ్ లో వుంది, సార్."

"అతడు ఎలా వుంటాడు?"

"పొడుగ్గా, బలంగా వుంటాడు. పాంటు, స్లాక్ ధరించాడు. కాళ్ళకు బూట్లు వున్నాయి."

"రవికాంత్ వచ్చినదాకా నువ్వు యిలాగే వున్నావన్నమాట!"

"అవును సార్. ఇన్ స్పెక్టర్ గారొచ్చారు. తాళ్ళు విప్పవద్దన్నారు. మీరు వచ్చాక నాకు విముక్తి లభించింది, సార్."

వెనుక తలుపు మూసి వుంది. వాలిగారు గుమ్మంవైపు నడిచారు.

"ఈ తలుపును ఎవరు మూశారు?"

"నేను సార్. నేను వచ్చేసరికి అది తెర్చేవుంది. తలుపు మూసి గడియపెట్టాను. పోలీసు రిపోర్టిచ్చాను" అన్నాడు రవికాంత్!

తలుపు తెరిచి వాలిగారు పెరట్లోకి వెళ్ళారు. ఆయన వెనకనే నేనూ కదిలాను.

రవికాంత్ స్విచ్ నొక్కాడు. వెనుక లైటు వెలిగింది. నుయ్యి, పక్కనే రెండు అరటి చెట్లు, తులసి మొక్క, కొన్ని పూల మొక్కలు మాకు కనిపించాయి.

కొంచెం దూరంలో కాంపౌండు వాల్ వుంది. వాలిగారు గోడ దగ్గరకు వెళ్ళి అటువైపుకు చూశారు. అటువైపు ఏదో యిల్లుంది. ఇంటి చుట్టూ పెద్ద తోట వుంది.

"ఆ యిల్లు ఎవరిది?"

"ఆ ఇంట్లో ఏదో కంపెనీ వుంది, సార్" అన్నాడు రవికాంత్.

వాలిగారు పక్కనున్న ఇన్‌స్పెక్టర్ రామన్ వైపు చూశారు.

"రామన్ భాయ్, హంతకుడి వెనుక నుంచి వంటగదిలోకి వెళ్ళాడు. ఈ యింటి వెనక భాగానికి వెళ్ళాలంటే హాల్లోనుంచి యిలా రావాలి."

"అవును సార్" అన్నాడు ఇన్‌స్పెక్టర్.

"హంతకుడు అటువైపునుంచి గోడమీకి యిక్కడకు వచ్చి వుండొచ్చు" అన్నారు వాలిగారు.

"అలాగే జరిగుండాలి" అన్నాడు రామన్.

వాలిగారు వెనక్కి తిరిగి, నూతి పక్కనే నిలబడి నూతిలోకి చూశారు. నీళ్ళకోసం ఎక్కువ లోతుకి వెళ్ళనక్కరలేదు. వర్షాల మూలంగా నూతిలో నీళ్ళు బాగా వున్నాయి.

ఆలోచిస్తూ వాలిగారు నూతిపక్కన కొంత సేపు పచార్లు చేశారు. ఆరిపోయిన చుట్టను లైటర్తో వెలిగించి,

పొగ పీల్చి వదుల్తూ ఆయన లోపలకు నడిచారు. నేనూ, గామన్, రవికాంత్ వెనకనే వెళ్ళాం.

2

రవికాంత్ గది అందంగా వుంది. గోడలకు అందమైన యువతుల ఫోటోలు అంటించబడినాయి. టేబుల్ మీద గిటార్ వుంది.

గదిలో వాలిగారు పచార్లు చేస్తూ అంతా చూస్తున్నారు. నేనూ, రవికాంత్ తప్ప గదిలో మరెవరూ లేరు.

"అబ్బాయి, నీ తల్లి ఒంటిమీద చాలా నగలు వుండేవా?"

"వుండేవి, సార్. ఆమె ఒంటిమీదుండే నగల విలువ కనీసం ముప్ఫయి వేలుపైన వుంటుంది" అన్నాడు రవికాంత్.

వాళ్ళ మాటల్లోని ముఖ్య అంశాలను నేను రాసుకుంటున్నాను.

"గోపీ ఎంత కాలంనుంచి ఇక్కడ పనిచేస్తున్నాడు?"

"రెండేళ్ళయింది, సార్, అతడు వచ్చి."

"అతడు యిక్కడికెలా వచ్చాడు?"

"అమ్మ ఎక్కడో అతడిని చూసింది. మంచివాడని భావించి యిక్కడకు తీసుకొచ్చింది. మొదటి రోజుల్లో ఛండాలంగా వంటేవాడు. అతడికి అమ్మే వంట నేర్పింది."

"నీ తండ్రి లేడని విన్నాను. యేమయ్యాడతను?" అడిగారాయన.

"ఏడేళ్ళ క్రితం నాన్నగారు చాలా డబ్బు తీసుకుని వ్యాపారంమీద వెళ్ళారు. ఆయన తిరిగిరాలేదు. అమ్మ

పోలీసు రిపోర్టు యిచ్చింది. కాని పోలీసులు ఏమీ కను క్కోలేక పోయారు. డబ్బుకోసం యెవరో ఆయన్ని హత్యచేసి వుంటారని మా అనుమానం?"

"ఎవరి అనుమానం?"

"అమ్మ అలా అనుమానించింది. అప్పట్లో అటువంటి హత్యలు, దోపిడీలు జరుగుతూ వుండేవి."

"పత్రికల్లో మీ నాన్న ఫోటో ప్రచురించారా?"

"లేదు, సార్. అమ్మకు అంత డబ్బు ఖర్చుపెట్టడం గిట్టదు. బతికుంటే అతడే తిరిగివస్తాడని ఆమె వూరు కుంది."

"నువ్వు ఏం చేస్తున్నావు?"

"డి. ఎస్. యి. పాసయ్యాను. ఉద్యోగం కోసం వెతుకుతున్నాను."

వాలిగారు నవ్వుతూ అతడివైపు చూశారు.

"అబ్బాయి, నీ తలిదండ్రుల దాంపత్య జీవితం అన్యో న్యంగా సాగేదా?"

రవికాంత్ విచారంగా మా వైపు చూశాడు.

"అమ్మ ఒక్కగా నొక్క కుమార్తె. తలిదండ్రులు పోయాక వాళ్ళ ఆస్తంతా అమ్మకే వచ్చింది. ఈ యిల్లు అమ్మది. ఆమె డబ్బు చూసి నాన్న పెళ్ళాడాడు అను కుంటాను. అమ్మంటే నాన్నకంతగా యిష్టంలేదని నా అభిప్రాయం."

"నీ తండ్రి నీకు బాగా గుర్తున్నాడా?"

"ఆయన వెళ్ళిపోయేసరికి నా వయస్సు పదిహేను సంవత్సరాలు, సార్. ఆయన అమ్మనూ, నన్నూ కూడా నిర్లక్ష్యంగా నే చూసేవారు."

"అతడు ఏం వ్యాపారం చేసేవాడు?"

"ఆయన కమిషన్ యేజంటుగా వుండేవారని అమ్మ చెప్పింది."

"గోపీ గురించి నువ్వు ఏమంటావు?"

"కుర్రాడు సార్. చదువుకునే అవకాశం అతడికి లేకుండా పోయింది. అటువంటి వాళ్ళు దొరికిన అవకాశాన్ని వుపయోగించుకుంటారు. అదే చేస్తున్నాడు గోపీ" అన్నాడతను.

వాలిగారు చిరునవ్వుతో నావైపు చూశారు.

"గోపీని వంటవాడిగా నువ్వు యింట్లో వుంచుకుంటావా?"

"అమ్మ పోయాక నాకు వంటవాడు అవసరం అంతగా వుండదు, సార్. నాకెక్కడో ఉద్యోగం దొరుకుతుంది. అమ్మ మూలంగా యింతకాలం గోపీ యిక్కడ వుండగల్గాడు. ఇటుపైన వుండడు!"

"మీ అమ్మను గురించి నువ్వు ఏమంటావు?"

"నా తల్లి మంచిది. ఎవ్వరికీ ఆమె హాని చెయ్యలేదు. ఆమెకు శత్రువులు లేరని నా అభిప్రాయం. ఆమెను గురించి ఇంకా తెల్సుకోవాలంటే గోపీని అడగండి. నాకంటె యెక్కువగా అమ్మ గురించి అతడికి తెలుసు."

"బాగా చెప్పావు! గోపీని అడుగుతాను" అని వాలిగారు కొంతసేపు గదిలో పచార్లు చేశారు.

అమాంతంగా ఆయన రవికాంత్ వంక చూశారు.

"ఈ హత్యలో గోపీకి ఏదేనా సంబంధం వుందని నువ్వు అనుమానిస్తున్నావా?"

"గోపీ అంటే నాకంతగా యిష్టంలేదు. అయినా లేనిపోని అనుమానాలు వెలిబుచ్చి అతడిని బాధపెట్టడం

నాకు నచ్చదు. అమ్మను చంపవలసిన అవసరం అతడికి లేదని నా నమ్మకం. దిక్కులేని అతడిని ఆమె యింటికి తీసుకొచ్చింది. ఇంట్లో వుండమంది. వంట నేర్పి వంటవాడుగా వుండమంది. అమ్మ బ్రతికుంటే అతడు యిక్కడే వుండేవాడు. బయటకు పోవలసి వచ్చేది కాదు."

"నగల విషయం నువ్వు మర్చిపోయావు. ఆ డబ్బుతో ఏదో వ్యాపారం చేయొచ్చు" అన్నారు వాలిగారు.

"గోపీ వ్యాపారం చేయలేడు. అందుకు అనుభవం కావాలి. గోపీకది లేదు. గోపీ ఒక్కడూ ఇదంతా చేయడం అసంభవం, సార్. తన్ను తాను ఆ విధంగా నైలాన్ తాడుతో కట్టుకోలేడుగా!"

"అవును. అతడి చేతులు వెనక్కు లాగి కట్టబడి వున్నాయి. అతని సహచరుడు ఇదంతా చేసివుండొచ్చు."

"అంతవరకూ నా ఆలోచన వెళ్ళలేదు, సార్" అన్నాడు రవికాంత్.

"అబ్బాయి, హత్య కేసుల్లో అన్ని కోణాలనుంచీ చూడాలి. నీ తల్లి నీకు కావలసినంత డబ్బు యిచ్చేదా?"

"అమ్మ పిసినారని చెప్పానుగా! అమ్మను నూరు రూపాయలు అడిగితే ఐదు రూపాయలు ఆమె ఇస్తుంది. డబ్బును ఖర్చుపెట్టడం కంటె కూడబెట్టడంలో ఆమె కెంతో ఆనందం."

"ఇటుపైన నీ యిష్టమొచ్చినట్లు నువ్వు ఖర్చు పెట్టొచ్చు!" అన్నారాయన.

"ఆఫ్ కోర్స్, మీరు చెప్పింది నిజమే. కాని యింత కాలం తక్కువలో జీవించడానికి నేను అలవాటుపడ్డాను. ఒక్కసారి వేలకు వేలు ఖర్చుపెట్టలేనేమో అనిపిస్తోంది."

"ఒక విధంగా అదీ సత్యమే!" అన్నారు వాలిగారు.

చుట్ట పొగ పీల్చి వదుల్తూ అతడివంక చూశారు.

"నీ తల్లి ఏ గదిలో పడుకుంటుంది?"

"రండి, చూపిస్తాను" అన్నాడు రవికాంత్.

హాలుకి ఎడంవైపునున్న గదిలోకి వాలిగారు నడిచారు. వెనకనే వెళ్ళాను.

విశాలమైన పడగ్గది. గదిలో లైట్లు వెల్గుతున్నాయి. గోడవారగా పెద్ద డబుల్ కాట్ వుంది. కాట్ పైన రెండు పరుపులు, తెల్లటి దుప్పటి నాకు అగుపించాయి.

టేబుల్ మీద కాసెట్ ప్లేయర్ వుంది. ఎన్నో కాసెట్లు రొటేటింగ్ స్టేండ్ లో అమర్చబడి వున్నాయి.

"ఆమెకు సంగీతమంటే చాలా ఇష్టమా?" వాలిగారు అడిగారు.

"సినిమా పాటలంటే ఎంతో యిష్టం. రాత్రిళ్ళు ఏవో పాటలు వింటేగాని ఆమెకు నిద్రరాదు" అన్నాడు రవికాంత్.

పడగ్గది నలువైపులా తిరిగి వాలిగారు అంతా చూశారు. ఒక ఫోటోమీద ఆయన చూపు నిల్చింది.

"ఎవరితను?"

"ఆయనే నా తండ్రిగారు రామారావుగారు" అన్నాడతను.

3

రాధమ్మ పడగ్గది పక్కనే ఒక గెస్టు రూమ్ వుంది. అందులో వుంటున్నాడు గోపీ.

వాలిగారూ, నేనూ గోపీ గదివైపు అడుగులు వేశాం. ఆయన మధ్యలో ఆగారు. కోటు జేబులోంచి రెండు రూపాయి కాయిన్స్ తీసి నాకిచ్చారు.

"గిరీ, గోపీతో నేను మాట్లాడుతూ వుంటాను. రహ

స్వయంగా వంట గదిలోకి వెళ్ళి ఈ రూపాయి కాయిన్స్‌ను వుప్పు డబ్బాలో పడేసిరా" అన్నారు వాలిగారు.

ఆయన వైపు ఆశ్చర్యంగా చూశాను.

"ఎందుకు సార్?" అన్నాను.

"వుప్పులో ఈ రూపాయి కాసులు కరుగుతాయేమో చూద్దాం" అన్నారాయన.

ఆయన గోపీ గదిలోకి వెళ్ళారు. నేను నవ్వుకుంటూ వంటగదిలోకి నడిచాను. వుప్పు డబ్బా యెక్కడుందో వెతికి అందులో రూపాయి కాయిన్స్ పడేశాను.

డైనింగ్ టేబుల్ పక్కనే నేలమీద పడున్న నైలాన్ తాడువైపు చూశాను. హంతకుడు ఈ తాడును బాగ్‌లో పెట్టుకొని తెచ్చాడు. దాన్ని బట్టి ఆలోచిస్తే ఈ హత్య ఏదో ప్లాను ప్రకారం జరిగి వుండాలి అనిపిస్తోంది.

రాధమ్మను చంపిన హంతకుడు గోపీని ఎందుకు చంపలేదు? చంపాలనే ఉద్దేశం అతడికి లేదేమో? గోపీని కట్టిపడేసి ఆమె నగలు పట్టుకుపోడం కోసం అతడు వచ్చుండాలి!

రాధమ్మ ఎదురుతిరిగి వుంటుంది. అతడితో పోట్లాడి వుండాలి! మరేం గత్యంతరంలేక అతడు ఆమెను చంపి వుండాలి!

ఈ ఇంట్లోకి గోడ దూకి వచ్చినవాడు సాధారణ దొంగ. కాని పరిస్థితులు అతడిని హంతకుడిగా మార్చాయి. ఇదంతా వాలిగారితో చెప్పాలి!

ఆలోచిస్తూ గోపీ గదిలోకి వెళ్ళాను. గోపీ భయంగా వాలిగారివైపు చూస్తున్నాడు.

"నేను కాకినాడ సమీపంలో వున్న ఒక పల్లెటూరు

నుంచి యిక్కడకు వచ్చాను, సార్" అన్నాడు గోపీ.

"ఇంత దూరం ఎందుకొచ్చావు?"

"నా తండ్రి మళ్లా పెళ్లాడాడు. రోజూ నన్ను చావ దన్నేవాడు. అది భరించలేక కొంత డబ్బు దొంగతనంగా తీసుకొని ఇక్కడకు వచ్చేశాను."

"రాఘమ్మతో నీకు పరిచయం ఎలా అయింది?"

"మద్రాసు పట్నంలో ఏం చెయ్యాలో తోచక నేను పేవ్‌మెంటుమీద నడుస్తున్నాను. నా ముందు నడుస్తున్న ఒక స్త్రీ అరటిపండు తొక్కమీద కాలు వేసి కిందపడింది. పరుగెత్తుకెళ్ళి నేను ఆమెను లేవ దీశాను. హేండ్ బాగ్ నుతీసి ఆమెకిచ్చాను. తర్వాత ఇద్దరం పక్కపక్కనే నడిచాం. నా పరిస్థితి ఆమెకు చెప్పాను. నన్నామె తన యింటికి తీసుకువెళ్ళింది. నౌఖరుగా అక్కడ వుండమంది. అప్పటినుంచీ ఇక్కడే వుంటున్నాను, సార్" అన్నాడు గోపీ.

"ఆమె నిన్ను బాగా చూసేదా?"

"ఆమె చాలా మంచిది సార్. దేవతలాంటిది. నన్నెంతో ప్రేమతో చూసేది. ఈనాడు ఆమె లేనందుకు చాలా బాధపడుతున్నాను."

"రవికాంత్ గురించి ఏం చెప్పగలవు?"

"అతనూ తల్లీ డబ్బు గురించి పోట్లాడుకునేవారు. తకువలో జీవించడం నేర్చుకోమని ఆమె అతడిని హెచ్చరించేది. అవి ఆతడికి ఇష్టంగా వుండేది కాదు.

"రవికాంత్ నిన్నెలా చూస్తాడు?"

"మొదటినుంచీ నేనంటే అతడికి, గిట్టదు, సార్. తన తల్లి నెలాగో ఆకర్షించి నేను ఇంట్లోకి చేరాననీ, ఎప్పుడో ఆమెను మోసం చేస్తాననీ అతడు అనేవాడు.

కాని ఆమె నవ్వి వూరుకునేది."

అతడివైపు వాలిగారు సూటిగా చూశారు.

"ఈ ఇంట్లోకి వచ్చిన హంతకుడితో నీకు ఎటువంటి సంబంధమూ లేదా?"

"అతనెవరో నాకు తెలియదు, సార్. మీతో నేను జరిగినదంతా చెప్పాను."

ఇన్‌స్పెక్టర్ రామన్ గదిలోకి వచ్చాడు.

"వాలిగారూ, రాధమ్మ శవాన్ని పోస్టుమార్టమ్‌కి పంపించాను."

"గుడ్ వర్క్" అన్నారాయన.

"మీరు ఏదైనా కనుక్కున్నారా?" అడిగాడు ఇన్‌స్పెక్టర్.

"రామన్ భాయ్, ఇంకా చీకట్లో తిరుగుతున్నాను" అన్నారు వాలిగారు, చుట్ట పొగ పీల్చి వదుల్తూ.

4

రవికాంత్ నా వైపు నవ్వుతూ చూశాడు.

"మీరు ఒంటరిగా వచ్చారా? వాలిగారు ఏరీ?" అన్నాడతను.

"ఆయన మరో పనిలో వున్నారు. ఆయన ప్రతిరోజూ ఇక్కడకు రాలేరు" అన్నాను సగర్వంగా.

హాల్లోని టి.వి. పక్కనే కాసెట్ ప్లేయర్ వుంది. అందులోంచి వెస్టర్న్ మ్యూజిక్ వినబడుతోంది. రవికాంత్‌కి ఒక సిగరెట్ ఇచ్చి, మరో సిగరెట్ నేను తీసుకున్నాను. ఇద్దరం సిగరెట్లు వెలిగించాం.

అతడు నా వంక నవ్వుతూ చూశాడు.

"వాలిగారంటే నాకెందుకో భయం!" అన్నాడతను.

"ఆయన్ని చూసి భయపడవలసిన అవసరం లేదు" అన్నాను.

అతడు సిగరెట్ పొగపీల్చి వదలడంలో నిమగ్నుడయ్యాడు.

"నువ్వు తరచు బీచ్‌కి వెళ్తూ వుంటావా?"

"చేతిలో బాగా డబ్బు ఆడితే మరెక్కడికేనా వెళ్ళొచ్చు. లేకపోతే, బీచ్‌కే వెళ్ళాలి."

"నిన్న నువ్వు ఎవరితో వెళ్ళావు?"

"గోపాల్, శ్యామలతో."

"వాళ్ళ అడ్రెసు చెప్పు."

"ఇదంతా ఎందుకు సార్?"

"ఫార్మల్‌గా అడుగుతున్నాను. చెప్తే నీకు ప్రమాదం రాదు. వాళ్ళతో నేను మాట్లాడాలి" అన్నాను.

రవికాంత్ గాభరాగా నా వైపు చూస్తూ వుండిపోయాడు.

"బీచ్‌కి వెళ్ళలేదా?"

"బీచ్‌కి వెళ్ళాను, కాని గోపాల్, శ్యామలతో కాదు!"

అతడివైపు సూటిగా చూశాను.

"ఎవరితో వెళ్ళావు?"

"లలితతో."

"ఎవరామె?"

"ఆమె ఒక ఫర్నిచర్ కంపెనీలో వుద్యోగం చేస్తోంది."

"ఆమెతో నీకెలా పరిచయమైంది?"

"బస్సులో ఒకేచోట ఇద్దరం బస్సు ఎక్కేవాళ్ళం. ఆమె వెనక నేను నిలబడేవాడిని. గతుకుల రోడ్డు, బస్సు

ప్రేమలు మమ్మల్ని ఇంకా దగ్గరగా లాక్కెళ్లేవి. ఆ విధంగా మా పరిచయం ప్రారంభమై ఇప్పుడు ప్రేమలోకి దిగింది."

"ఆమెను గురించి నీ తల్లికి తెలుసా?"

"ఇంతవరకూ తెలియదు."

"లలిత ఇంటికి వెళ్లావా? ఆమె ధనవంతుల బిడ్డా?"

"కాదు, ఆమె తండ్రి వుద్యోగం చేస్తున్నాడు, టైపిస్టుగా. అతడికి ముగ్గురు కూతుళ్ళు. పెద్దది లలిత. ఆమె ఇంటికి ఒకసారి వెళ్లాను. ఆమె తండ్రి నాతో చక్కగా మాట్లాడాడు."

టెలిఫోన్ మ్రోగింది. రవికాంత్ ఫోన్ దగ్గరకు వెళ్లాడు. నేను వేగంగా వంట గదిలోకి వెళ్లాను. అక్కడ గోప్పి లేడు. వుప్పు డబ్బాను పరీక్షించి తిరిగొచ్చాను.

రవికాంత్ ఇంకా మాట్లాడుతూనే వున్నాడు. అటు వైపు వ్యక్తి లలిత అయివుండాలి!

మెల్లిగా రాధమ్మ పడగ్గదిలోకి వెళ్లాను. టేబుల్ మీదున్న రామారావు ఫోటోను నా కోటు జేబులో పడేసుకున్నాను.

హాల్లోకి తిరిగి వచ్చాను. రవికాంత్ ఉద్రేకంతో వాగేస్తున్నాడు. ప్రేమలో పడినవాళ్ళు ఎంతసేపైనా మాట్లాడుకోగలరు!

ఆఖరికి రిసీవర్ పెట్టేసి రవింత్ సోఫాలో కూర్చున్నాడు.

"గోప్పి ఏడీ?"

"కూరలు కొని తెస్తానని వెళ్లాడు. కాస్సేపట్లో రావచ్చు."

రవికాంత్ సోఫాలోంచి లేచాడు.

"గిరిగారూ, క్షమించండి. స్నానంచేసి నేను బయట కెళ్ళాలి" అన్నాడతను.

"వెళ్ళి స్నానంచేయి. నేనొక ఫోన్ కాల్ చేసి వెళ్ళి పోతాను" అన్నాను.

అతడు విజిల్ వేస్తూ తన గదివైపు వెళ్ళిపోయాడు.

కాసెట్ ప్లేయర్ ఆగిపోయింది. ఫోన్ దగ్గర కెళ్ళి రిసీవర్ ఎత్తి ఒక నంబరు తిప్పాను. అటువైపునుంచి ఆపరేటర్ కంఠం వినపడగానే, "రూమ్ నంబరు 40 కి కనెక్షన్ యివ్వండి" అన్నాను.

కాస్సేపట్లో కనెక్షన్ వచ్చింది.

"వాలి స్పీకింగ్!"

ఆయన కంఠం కంచులా మ్రోగింది.

"గిరిని, సార్. రవికాంత్ కి ఒక ప్రియురాలు వుంది. పేరు లలిత. నిన్న అతడు ఆమెతో బీచ్ కి వెళ్లాడు. తన ఫ్రెండ్స్ తో వెళ్ళలేదని ఒప్పుకున్నాడు."

"గోపీ వున్నాడా?"

"ప్రస్తుతం అతను యింట్లో లేదు. కూరలు కొనడానికి వెళ్లాడు. వుప్పు డబ్బాలో నేను పడేసిన రూపాయి కాసులు లేవు!"

"ఇంకా చెప్పవలసింది ఏదైనా వుందా?"

"రాధమ్మ భర్త రామారావు ఫోటో తీసుకున్నాను."

"గుడ్! గిరీ, వెంటనే యిన్ స్పెక్టర్ రామన్ ఆఫీసుకు వెళ్ళు. రాధమ్మ ఎప్పుడు మరణించిందో మనకు కావాలి."

"వెళ్ళి కనుక్కుంటాను" అన్నాను.

"అంతే" అన్నారాయన..

కిసీవర్ని పెట్టేసి బయటకు నడిచాను. రోడ్డమ్మట నడుస్తున్నాను. సంచి పట్టుకొని గోపీ వస్తున్నాడు.

"హాలో సార్!" అన్నాడతను.

ఇద్దరం రోడ్డువారగా నిలబడ్డాం.

"ఇవాళ ఇంకా వంట చేయలేదా?"

"చెయ్య బుద్ధికావేదు సార్. ఇద్దరం కాఫీ తాగాం. ఆ ఇంట్లో నేను యెక్కువ రోజులు వుండలేను సార్."

"ఈ హత్య గురించి ఏదో తేలేవరకూ నువ్వు అక్కడే వుండాలి" అన్నాను.

5

రవికాంత్ యింట్లో లేదు.

హాల్లోకి వాలిగారూ, నేనూ వెళ్ళగానే గోపీ ఎదురయ్యాడు. తెల్లటి పైజామా, జుబ్బా ధరించాడతను. ఎవరేనా అతడిని చూస్తే వంటవాడని అనుకోరు.

"గోపీ!" పిల్చారు వాలిగారు.

అతను ఆయనవంక భయంతో చూశాడు.

"ఏదో నువ్వు నానుంచి దాస్తున్నావు!"

"దాచడానికి ఏముంది సార్?"

"వుప్పు డబ్బాలో నీకు రెండు రూపాయి కాయిన్స్ దొరికాయి. వాటిని ఏం చేశావు?"

"నేనే అక్కడ ఎప్పుడో పెట్టి వుంటానని భావిస్తూ వుంచుకున్నాను."

"నీలాటి కుర్రాడికి అంత మందమతి వుందంటే నేను నమ్మను!"

అతను మాట్లాడలేదు. మౌనంగా వుండిపోయాడు.

"ఈనాడు రెండు రూపాయిలు తీసుకున్నట్లే ఆ నగల్నికూడా నువ్వే ఎక్కడో పెట్టివుండాలి!"

"సార్, ఏమిటి మీరనేది?"

"ఆమెను హత్యచేసింది నువ్వే అయివుండాలి!"

అతడు కళ్ళు మూసుకున్నాడు.

"నన్ను తాళ్ళతో ఎవరు కట్టారో కూడా చెప్పండి, సార్!"

"రవికాంత్ నిన్ను తాళ్ళతో కట్టి వుండవచ్చు. మీలో మీకు పడకపోయినా మీ ఇద్దరికీ డబ్బు కావాలి. డబ్బుకోసం మీరు చేతులు కలిపి వుండొచ్చు" అన్నారు వాలిగారు గంభీరంగా.

అతడు వాలిగారివైపు కన్నీళ్ళతో చూశాడు.

"నన్ను ఇంటికి తీసుకొచ్చి ఎంతో ప్రేమతో చూసింది, సార్. ఆమెను చంపవలసిన అవసరం నాకు లేదు. ఆమె నాకు చాలా దగ్గరైంది సార్!"

"ఏ విధంగా?"

"అన్ని విధాలా. మనుషులకు కొన్ని అవసరాలు ఏర్పడుతూ వుంటాయి. ఆమె భర్త వెళ్ళిపోయి ఏడేళ్లు దాటింది. ఆమె వయస్సులో నాకంటె పెద్దది. అయినా ఇద్దరం దగ్గరయ్యాం. తన సర్వస్వాన్నీ ఆమె నాకిచ్చింది."

"ఇది రవికాంత్‌కి యిష్టం లేదేమో!"

"ఇష్టం లేకపోయినా అతడు ఏం చేయగలడు? రవికాంత్ మా గురించి యెక్కువగా పట్టించుకునే వాడు కాదు."

వాలిగారు హాల్లో పచార్లు చేయసాగారు. చుట్టపొగ రింగుల్లో పైకి లేస్తోంది.

"వాలిగారూ, నేను హంతకుడినీ కాను, దొంగనూ కాను. ఆమె నగలమీద నాకు ఆశ వుంటే ఏ రాత్రో వాటిని పట్టుకొని పారిపోయి వుండేవాడిని" అన్నాడు

గోష్టి.

ఆయన నా వైపు తిరిగారు.

"గిరీ, పోదాం, పద!" అన్నారాయన.

6

పద్మినీ ఫర్నిచర్ మార్ట్ బోర్డు చూసి టాక్సీ డ్రయివర్ని ఆగమన్నాను. టాక్సీలోంచి దిగి లోపలకు వెళ్ళాను.

విశాలమైన గదిలో తళతళ మెరుస్తూన్న కుర్చీలు, బీరువాలు, సోఫాకమ్ బెడ్లు అందంగా అమర్చబడి వున్నాయి.

నలువైపులా చూశాను. యెక్కడా ఆడ ముఖం కన బడలేదు. ఒక ముసలతను కుర్చీలో కూర్చుని ఉత్తరాలు చూస్తున్నాడు. అతడి ముందుకు వెళ్ళాను.

అతను నా వైపు ఎగాదిగా చూశాడు.

"ఏం కావాలి?" అడిగాడు.

"లలిత" అన్నాను.

"ఆమెకు నువ్వు కూడా బాయ్ ఫ్రెండువా?" ప్రశ్నించాడతను.

నవ్వాను.

"క్షమించాలి. నేనామెకు బాయ్ ఫ్రెండును కాను. రవికాంత్ ఆమెను ఒకసారి చూడమంటే యిలా వచ్చాను" అన్నాను.

"ఆమె రవికాంత్‌కు తగదో కాదో చూడ్డానికి వచ్చావన్నమాట!" అన్నాడతను నవ్వుతూ.

"అది వాళ్ళు తేల్చుకోవలసిన విషయం. ఆమె నా కళ్ళకు ఎలా వుందో చూసి రవికాంత్‌కి చెప్పగలను."

"మిష్టర్ నీ పేరు?"

"గిరి" అన్నాను.

"మీ ఫామిలీ గురించి విన్నాను. వి. వి. గిరిగారు ఒకప్పుడు మన ప్రెసిడెంట్ గా!"

నవ్వుతూ అతడివైపు చూశాను.

"ఆ గిరిగారు నేను" అన్నాను.

అప్పుడే ఒక యువతి మెరుపులా లోపలకు వచ్చింది.

"అదుగో ఆమే లలిత!" అన్నాడు వృద్ధుడు.

ఆమె టేబుల్ వైపు వెళ్లాను. నవ్వుతూ ఆమెవైపు చూశాను.

"రవికాంత్ నిన్ను చూడమన్నాడు!"

"ప్లీజ్, కూర్చోండి" అందామె.

ఎదురుగా కుర్చీలో కూర్చుని ఆమెవంక చూశాను. లలిత చాలా అందమైన యువతి. ఆమెవైపు చూస్తూంటే యెంతో ఆనందంగా వుంది. రవికాంత్ కి సరైన పిల్ల.

"మీ పేరు?" అందామె.

"గిరి."

"మీరు రవికాంత్ చుట్టాలా?"

"రవికాంత్ నా ఫ్రెండు. అతడి తల్లి హత్య చేయబడిందిగా, అందుకని అతడింటికి వెళ్లాను."

"ఆ వార్త యివాళే నాకు తెలిసింది. చాలా బాధపడ్డాను."

ఆమెవైపు సూటిగా చూశాను.

"నిన్న సాయంత్రం మీరు ఎక్కడున్నారు?"

"ఆఫీసు నుంచి ఐదింటికి బయటకు వెళ్ళాను. రవికాంత్ బస్టేండులో నాకోసం ఎదురుచూస్తూ వున్నాడు. ఇద్దరం పిక్నిక్ హోటల్ కి వెళ్ళి టిఫిన్ తిన్నాం. తర్వాత బీచ్ కి వెళ్లాం. ఎనిమిదిదాకా బీచ్ లో కూర్చున్నాం. నన్ను మా ఇంటిముందు దిగబెట్టి రవికాంత్ అదే ఆటోలో

తన ఇంటికి వెళ్ళిపోయాడు" అందామె.

"ఆ తర్వాత అతడు నీతో ఎప్పుడు మాట్లాడాడు?"

"నేను ఆఫీసుకు రాగానే అతడికి ఫోన్ చేశాను. ఇద్దరం చాలాసేపు మాట్లాడాం. అప్పుడు తన తల్లి నెవరో హత్యచేశారని చెప్పాడు."

రవికాంత్ ఇంట్లో నేను వున్నపుడు అతడు ఫోన్‌లో మాట్లాడ్డం నాకు గుర్తుకొచ్చింది.

"లలితా, రవికాంత్‌కి యింకా ఉద్యోగంలేదు. అతడిని ప్రేమించి పెళ్ళాడదల్చావా?" అడిగాను.

"ష్యూర్, తప్పక పెళ్ళాడ్తాను. అతను చురుకైన యువకుడు. ఏదో ఉద్యోగం అతడికి త్వరలో దొరుకుతుంది."

కుర్చీలోంచి లేచాను. ఆమెవైపు నవ్వుతూ చూశాను.

"మీరిద్దరూ సుఖంగా జీవించాలని దేవుడిని ప్రార్థిస్తున్నాను."

"చాలా థాంక్స్, సార్" అందామె లేచి నిలబడి.

మెల్లిగా బయటకు నడిచాను. రవికాంత్, గోపీ ఈ హత్య చేసివుండరు. ఎవడో దొంగ ఈ హత్య చేసుండాలి. ఆలోచిస్తూ వెళ్ళి టాక్సీలో కూర్చున్నాను.

"విన్‌సెంటు రోడ్డుకి పద!" అన్నాను టాక్సీ డ్రయివర్‌తో.

గేటు దాటి టాక్సీ కాంపౌండులో ఆగింది. ఒక పేరు పొందిన లారీ కంపెనీ ఆఫీసది. కాంపౌండులో చాలా లారీలు వున్నాయి. రవికాంత్ ఇంటికి వెనకవైపున విన్‌సెంటు రోడ్డుంది.

లారీ పక్కనుంచి బిల్డింగ్ వెనుక వైపుకు వెళ్ళాను. ప్రహరీ గోడ దగ్గర నిలబడి అటువైపుకు చూశాను.

నుయ్యి, అరటి చెట్లు కనిపిస్తున్నాయి.

రవికాంత్ ఇంటి వంటగది తలుపు మూసి వుంది. ఇక్కడనుంచి గోడదూకి రవికాంత్ పెరట్లోకి వెళ్లొచ్చు.

వెనక్కు తిరిగాను. లారీ ఆఫీసు టైమింగ్స్ చూశాను. రాత్రి తొమ్మిదిదాకా అది తెర్చి వుంటుంది. అనేకమంది వెళ్ళి పార్సిల్సును బుక్ చేస్తూ వుంటారు.

ఏ పార్సిలో బుక్ చేయడంకోసం వెళ్ళినట్లు హంతకుడు లోపలకు ప్రవేశించి వుండాలి. ప్రహారీ గోడ దగ్గర అతడు నిలబడి వుండాలి. వంటవాడు గోపీ తలుపు తీశాక అతడు లోపలకు వెళ్ళుండాలి!

గేటువైపు నడిచాను. వాచ్‌మన్ వైపు చూశాను.

"ఏం కావాలి సార్?" అన్నాడతను.

నా జేబులో వున్న మూడు ఫోటోలు అతడికి చూపించాను. వాటివైపు అతడు పరీక్షగా చూశాడు.

"ఆ ఫోటోల్లోని వాళ్ళెవరేనా నిన్న యిక్కడకు వచ్చారా?" ప్రశ్నించాను.

అతడు రెండు ఫోటోలు నాకు తిరిగిచ్చేశాడు. ఒక ఫోటోవైపు చూస్తూ వుండిపోయాడు.

"నిన్న రాత్రి ఇతడు రావడం చూశాను" అన్నాడతను.

నా ఆశ్చర్యానికి అంతులేదు. అతడివైపు సూటిగా చూశాను.

"సరిగ్గా చూసి చెప్పు!" అన్నాను.

"ఇతడు వచ్చాడు సార్. ఏదో పార్సిల్ తర్వాత వస్తుందని నాతో చెప్పాడు. ఇతడు గుర్తున్నాడు" అన్నాడు వాచ్‌మన్.

నా పరిశోధన జయించింది. వేగంగా వెళ్ళి యీ

వార్త వాలిగారికి చెప్పాలి! వాచ్‌మన్‌కి ధన్యవాదాలు అర్పించి టాక్సీలో కూర్చుని తలుపు మూశాను.

7

హోటల్ గదిలోకి హుషారుగా నడిచాను. ఇన్‌స్పెక్టర్ రామన్ వాలిగారి కెదురుగా కూర్చుని వున్నాడు.

"వాలిగారూ, డాక్టర్ రిపోర్టుబట్టి ఆమె 7-45, 8 మధ్య మరణించి వుండాలి. నిన్న టి.వి.లో సినిమా చూసిన వాళ్ళను అడిగి కొన్ని విషయాలు తెలుసుకున్నాను. ఆమెను హత్యచేసిన సమయంలో హీరో, విలన్‌ల మధ్య భయంకరమైన యుద్ధం సాగుతుందట" అన్నాడు ఇన్‌స్పెక్టర్.

వాలిగారు మౌనంగా విన్నారు. చుట్ట పొగ పీల్చి వదులుతున్నారు. నేను కనుక్కున్నది ఇన్‌స్పెక్టర్ వెళ్ళాక చెప్దామని సోఫాలో కూర్చున్నాను.

"రామన్ భాయ్, వంట గదిలో గోపీ తాళ్ళతో కట్టబడి వున్నాడు. హాల్లోని ఇతర శబ్దాలను సినిమాలోని యుద్ధం చప్పుళ్ళు మింగేశాయి" అన్నారాయన.

"రైట్, సార్" అన్నాడు రామన్.

"రామన్ భాయ్, సాధారణంగా ఏ దొంగా ఏడు, ఎనిమిది ప్రాంతంలో ఇంట్లోకి ప్రవేశించడు. కాని ఈ హంతకుడు ఏడు, ఎనిమిది ప్రాంతంలో ఇంట్లోకి వచ్చాడు. ఆ ఇంటిని గురించీ, ఆ ఇంట్లో వుండే వాళ్ళను గురించీ అతడికి బాగా తెలిసి వుండాలి."

"దొంగతనాలు చేసేముందు దొంగలు యిళ్ళను కొన్ని రోజులపాటు పరిశీలిస్తూ వుంటారు సార్" అన్నాడు

ఇన్‌స్పెక్టర్ రామన్.

వాలిగారు కొంతసేపు కళ్ళు మూసుకుని ఆలోచిస్తూ వుండిపోయారు. అమాంతంగా ఆయన పడక కుర్చీలోంచి లేచారు.

“[illegible] ప్లాయ్. రా[illegible] [illegible] విచిత్రం[illegible] వుంది. గోపి [illegible]మైన [illegible] కాని [illegible] సొంత కూతురిని [illegible]లేక పోయాడు. రా[illegible]కూడా అతడిని ఎక్కువగా ప్రేమించి వుండడు. ప్రేమించే[illegible]కి ఆమెను లేదు. గోపీని వదిలేసిన హంతకుడు ఆమెను ఎందుకు చంపాడు?” అన్నారు వాలిగారు [illegible].

“[illegible] పెద్ద ప్రశ్నే!” అన్నాడు ఇన్‌స్పెక్టర్.

“ఆ ప్రశ్నకు జవాబు నాకు తెలుసు. ఆమెను చంపవలసి వచ్చింది. అతడికి కావలసింది ఆమె నగలు కాదు. ఆమె ప్రాణం!” అన్నారాయన.

“నగలు కాదని మీరెలా అనగలరు?” ఇన్‌స్పెక్టర్ రామన్ అడిగాడు.

“నగలకోసం అతడు వెళ్ళుంటే అవి తీసుకొని, ఆమెను కట్టేసి అతడు పారిపోయేవాడు.”

“అవును, సార్” అన్నాడు రామన్.

“ఆమె నగలు పట్టుకుపోయి, వాటికోసం యిదంతా జరిగినట్లు మనల్ని నమ్మించడానికి అతడు ప్రయత్నించాడు. ఆమె సినిమా చూస్తూ వుంటుందని అతడికి తెలుసు. అందుకే ఆ సమయంలో ఇంట్లోకి వెళ్ళి తన పని ముగించి అతడు పారిపోయాడు. ఆమె బ్రతికుంటే అతడికేదో ప్రమాదం రావచ్చు! అందుకే అతడామెను హతమార్చాడు” అన్నారు వాలిగారు.

“ఇంతకీ ఈ హత్య ఎవరు చేసివుంటారు, సార్?”

ప్రశ్నించాడు రామన్.

"రవికాంత్. గోపీలు అయివుండరు" అన్నాను.

వాలిగారు నా వైపు విచిత్రంగా చూశారు.

"వాళ్ళు కాకపోతే మరెవరున్నారు?" అడిగాడు ఇన్‌స్పెక్టర్ రామన్.

నవ్వుతూ వాలిగారు పడక కుర్చీలో కూర్చున్నారు.

"రామన్ భాయ్, తొందరపడకు! హంతకులు అనుక్షణం భయపడుతూనే వుంటారు. రాధమ్మను చంపిన వ్యక్తి గుండె దడ నా చెవులకు వినపడుతుంది!" అన్నారు వాలిగారు సగర్వంగా.

ఇన్‌స్పెక్టర్ రామన్ ఆయనవద్ద సెలవు తీసుకుని వెళ్ళిపోయాడు.

వుషారుగా ఆయన కెదురుగా వెళ్ళాను. నేను కనుక్కున్నదంతా ఆయనకు చెప్పాను.

"వాచ్‌మన్‌కి మూడు ఫోటోలూ చూపించాను, అతడు ఒక ఫోటోలోని వ్యక్తిని గుర్తుపట్టాడు. అతడు నిన్న రాత్రి లారీ ఆఫీసుకు వెళ్ళాడు. ఏదో పార్సిల్ తర్వాత వస్తుందని చెప్పి అక్కడ వున్నాడట" అన్నాను.

"ఎవరా వ్యక్తి?"

మూడు ఫోటోల్లో ఒక ఫోటోతీసి ఆయన కిచ్చాను. ఆయన విచిత్రంగా నవ్వారు.

"నా అనుమానం సరైన తోవమ్మట వెళ్ళిందని ఇది రుజావు చేస్తోంది" అన్నారాయన.

ఫోటోను ఆయన తీసుకున్నారు.

"గిరీ, ఇటుపైన మన పరిశోధన చక్రాలమీద నడుస్తున్నట్లు సాగుతుంది. ఈ వ్యక్తిని మనం వీలైనంత వేగంగా పట్టుకోవాలి! అతడి కోసం మనం వెతుకు

తున్నట్లు తెలిస్తే పారిపోతాడు" అన్నారాయన.

"ఏం చేయాలో చెప్పండి!" అన్నాను.

"బోనులోంచి పారిపోయిన పెద్దపులిని మళ్లా బోనులోకి పంపడం అంత సులువైన పని కాదు. మనం రహస్యంగా ఆ పనికి వుపక్రమించాలి."

"అవును సార్" అన్నాను.

"ఈ ఫోటోకు 500 కాపీలు వెంటనే తీయించు. వెంటనే కాపీలు ఇచ్చే ఫోటో స్టూడియోలు యీ పట్నంలో ఎన్నో వున్నాయి. వాళ్ళకా పని అప్పగించు. కాపీలు వచ్చాక ఏం చేయాలో చెప్తాను."

ఆయనవైపు చూశాను.

"వాలిగారూ, ఈ ఫోటోను పత్రికల్లో ముద్రిస్తే బాగుంటుందేమో" అన్నాను.

"మన పని ఫలించదు. పత్రికల్లో ఈ ఫోటో వస్తే అతడు బెదిరిపోయి ఎక్కడికో ఎగిరిపోతాడు. ఒక చేప కోసం చెరువులో వెతకటం సులువు. అదే చేపకోసం అట్లాంటిక్ సముద్రంలో వెతకడం కష్టతరమవుతుంది" అన్నారాయన.

"మీరు చెప్పింది నిజమే. కాని ఈ ఫోటో కాపీలతో అతడిని ఎలా పట్టుకుంటాం?" ప్రశ్నించాను.

"క్రొత్త పద్ధతుల్లో వెళ్ళి కనుక్కుందాం. ప్రతిపాల డిపోకూ, రేషన్ షాపుకూ ఈ ఫోటో పంపుతాం. ఈ వ్యక్తి ఎక్కడో పాలు కొనాలి, ఎక్కడో రేషన్లు కొనాలి. అతడిని ఎవరేనా పోల్చవచ్చు. గిరీ పాల డిపోకు, రేషన్ షాపుకు అతడికి బదులు ఏ నౌఖరో వెళ్ళొచ్చు. ఈ ఫోటోను ఆ నౌఖరు పోలుస్తాడు."

"మంచి పద్ధతి సార్" అన్నాను.

"బస్సు కండక్టర్స్‌కు కూడా ఫోటో కాపీలు ఇస్తాం. ఎవరేనా పోల్చవచ్చు."

"రహస్యంగా పోల్చవచ్చు" అన్నాను.

"అదే మనకు కావలసింది" అన్నారు వాలిగారు.

"కాని 500 కాపీలు చాలకపోవచ్చు!"

"అవసరాన్ని బట్టి ఎక్కువ కాపీలు తీయించుదాం" అన్నారాయన.

ఫోటో తీసుకుని హుషారుగా బయటకు నడిచాను.

8

పట్నంలో నేను మోటార్ సైకిల్ మీద తిరుగుతున్నాను. కొన్ని వందల కిలోమీటర్లు ప్రయాణం చేసుంటాను.

అనేక షాపు డిపోలకు వెళ్లాను. మా ప్రయత్నాలు ఫలించలేదు.

ప్రతి బస్ కండక్టర్ చేతిలోనూ అతడి ఫోటో వుంది. మొత్తం ఐదు వేల ఫోటో కాపీలను పంపిణీ చేశాం.

సివిల్ సప్లయిస్ షాపుముందు మోటర్ బైక్ ఆపి లోపలకు వెళ్లాను. బిల్లు చెల్లించేవాళ్ళు ఆ ఫోటో వైపు చూస్తున్నారు.

"ఇంకా యెవరూ పోల్చలేదు సార్" అన్నాడు గుమస్తా.

బయటకు నడిచాను. మోటర్ బైక్‌ని పోనిచ్చాను. వార్ ఫుటింగ్ మీద అతడిని పట్టుకోడానికి అనేక ప్రయత్నాలు సాగిస్తున్నారు.

నా మెదడులో ఆలోచనలు సాగుతున్నాయి. మేం ఎంత రహస్యంగా చేసినా అతడికోసం వెతుకుతున్నట్లు

తెలుసుకోకుండా వుంటాడా?

ఒక మందుల షాపునుంచి వాలిగారికి ఫోన్ చేశాను.

"హలో వాలి స్పీకింగ్!" అన్నారాయన.

ఆయన గదిలో అర డజను టెలిఫోనులు టెంపరరీగా అమర్చబడ్డాయి. అనేకమంది ఆయనకు రిపోర్టు చేస్తూ వుండాలి.

"గిరిని, సార్" అన్నాను.

అటువైపు మరో ఫోన్ మ్రోగింది.

"కాస్సేపు ఆగు" అన్నారాయన.

సిగరెట్ పీలుస్తూ నిలబడ్డాను. కొంతసేపయ్యాక ఆయన కంఠం వినబడింది.

"గిరీ, చెప్పు!"

"అనేక చోట్లకు వెళ్లాను. సిటీజోన్స్ 7, 8, 9, 10 పూర్తిగా చూశాను. పోల్చినవాళ్ళు ఎవ్వరూ లేరు."

"ఇంకా 11, 12, 13, 14 జోన్స్ నువ్వు చూడాలి" అన్నారాయన.

"అక్కడికి వెళ్తాను."

"గుడ్ లక్" అని ఆయన రిసీవర్ పెట్టేశారు.

జోన్ 11లో ఒకతను ఫోటోను పోల్చాడు. పాల డిపో మేనేజర్ ఆ వ్యక్తి అడ్రెసును నాకిచ్చాడు.

"మీరు వెళ్ళి అతడిని కల్సుకోండి. ఆ ఫోటోలోని మనిషి గురించి అతడు చెప్తాడు" అన్నాడతను.

శరవేగంగా మోటర్ బైక్‌ని అతడిచ్చిన అడ్రెసుకు పోనిచ్చాను. ఒక గుడిసెలో వుంటున్నాడతను.

మోటర్ బైక్ చప్పుడు విని అతడు పరుగెత్తుకొచ్చాడు.

"పి. రాజు నువ్వేనా?" అడిగాను.

"అవును సార్, నేనే."

"ఆ ఫోటోలోని మనిషిని నువ్వు పోల్చేవట!"

"అతడిని చూశాను, సార్."

"ఎక్కడ?"

"ఇందాకటినుంచి తల పగలగొట్టుకుంటున్నాను. కాని గుర్తు రావడంలేదు" అన్నాడతను.

మరో ఫోటోను అతడికిచ్చి పరీక్షగా చూడమన్నాను. అతను ఫోటోను కొంతసేపు చూస్తూ వుండిపోయాడు.

"ఇతడిని చూశాను, సార్."

"ఎక్కడ?"

జవాబులేదు.

"టిఫిన్ తిన్నావా?"

"లేదు సార్."

"అలా వెళ్దాం పద" అన్నాను.

మోటర్ బైక్ని పోనిచ్చాను. అతను వెనక కూర్చున్నాడు. ఉడిపి లక్ష్మీ విలాస్ ముందు మోటర్ బైక్ ఆపాను.

ఇద్దరం లోపలకు వెళ్లాం. అతడి ముఖం చూస్తే ఆకలిగా వున్నట్టు కనిపిస్తున్నాడు.

బేరర్ రాగానే ఇడ్లీ, ఉప్మా పూరీ వగైరా ఆర్డరిచ్చాను. వీర్రాజు ఆకలితో తినసాగాడు.

"నువ్వేం చేస్తున్నావు?"

"పాలపాకెట్లు ఇళ్ళకు ఇస్తూ వుంటాను, సార్."

"ఆ ఫోటోలోని మనిషి ఇంటికి పాలపాకెట్లు ఇస్తున్నావా?" అడిగాను.

"లేదు, సార్."

"అయితే ఎక్కడ చూసుంటావు?"

అతడికి హాట్ కాఫీ తెప్పించాను. ఇద్దరం కాఫీ

తాగుతున్నాం.

అమాంతంగా అతడు నా చెయ్యి పట్టుకున్నాడు.

"జ్ఞాపకం వచ్చింది, సార్" అర్చాడతను.

"చెప్పు" అన్నాను ఆత్రంగా.

"మీనాక్షి షేవింగ్ శలూన్‌లో చూశాను, సార్. అతడు నా పక్క కుర్చీలో కూర్చుని గడ్డం గీయించుకున్నాడు. నేను క్రాపు చేయించుకున్నాను."

"ఆ శలూన్ ఎక్కడుంది?"

"పదండి చూపిస్తాను" అన్నాడు వీర్రాజు.

పదినిమిషాల్లో శలూన్‌ముందు మోటర్ బైక్ ఆపాను. శలూన్ యజమానిని కలుసుకుని అతడికి ఫోటో చూపించాను.

"ఈయన పక్కనున్న స్ట్రీట్‌లో వుంటున్నారు, సార్. పేరు తిరుమలరావు" అన్నాడతను.

"ఇంటి నంబరు తెలుసా?"

"తెలియదు సార్. నీలిరంగు మేడ. ఆయన పైన వుంటున్నారు."

అతడికి థాంక్స్ చెప్పి బయటకు నడిచాను. వీర్రాజు చేతిలో ఐదురూపాయల నోటు పెట్టి వెళ్ళమన్నాను.

మోటర్ బైక్‌ను పక్కనున్న వీధమ్మట పోనిచ్చాను. మెల్లిగా వెళ్తూ ఇరువైపులా చూస్తున్నాను.

నీలిరంగు మేడ కనపించింది. మేడముందు మోటర్ బైక్ ఆపి నంబరు చూశాను.

నంబరు 112! వాణీ స్ట్రీట్! పూర్తి అడ్రెసు తెలిసింది. ఇప్పుడు ఏం చేయాలి? వాలిగార్కి రిపోర్టివ్వాలా? ఆలోచిస్తున్నాను.

వీర్రాజు పారబడ్డాడేమో అన్న అనుమానం ఒక

వైపున నన్ను పీకు తింటోంది.

మోటర్ బైక్‌ను పోనిచ్చాను. వాలిగారితో మాట్లాడ్డం మంచిదనిపించింది.

ఒక మందుల షాపునుంచి వాలిగారికి ఫోన్ చేశాను.

"హలో, వాలి స్పీకింగ్ !"

"వాలిగారూ, అతడు దొరికాడు. వాణీ స్ట్రీట్, 112 నంబరు ఇంట్లో వుంటున్నాడు."

"పేరు మారుండాలి!" అన్నారాయన.

ఉలిక్కిపడ్డాను.

"అవును సార్. అతడి పేరు తిరుమలరావు."

"గిరీ, నువ్వు ఎక్కడున్నావు?"

"శబరీ మెడికల్ షాపు, వాల్‌టాక్స్ రోడ్డులో."

"నువ్వు అక్కడే వుండు. నేను వస్తున్నాను" అని ఆయన రిసీవర్ పెట్టేశారు.

ఫోను చేసినందుకు ఒక రూపాయి చెల్లించి రోడ్డు వారగా మోటర్ బైక్ మీద కూర్చున్నాను.

రెండు సిగరెట్లు కాల్చేశాను, కాని వాలిగారింకా రాలేదు. మూడో సిగరెట్ వెలిగించే ముందు ఆయన టాక్సీ కనిపించింది. సిగరెట్‌ని జేబులో పడేసుకుని టాక్సీ పక్కకు వెళ్లాను.

"గిరీ, కూర్చో!" అన్నారాయన.

టాక్సీలో కూర్చుని తలుపు మూశాను. టాక్సీ కదిలింది. ఎటు వెళ్లాలో డ్రయివర్‌తో చెప్పాను.

కాస్సేపట్లో నీలిరంగు మేడముందు టాక్సీ ఆగింది. ఇద్దరం కిందకు దిగాం. చిన్న గేటు తెర్చి లోపలకు వెళ్ళాం. పైకి వెళ్ళే మేడమెట్లు కుడివైపు నున్నాయి.

"నా వెనక నిశ్శబ్దంగా రా" అన్నారు వాలిగారు,

చప్పుడు చేయకుండా ఇద్దరం పైకి వెళ్లాం. తలుపు మూసి వుంది. వాలిగారు వేళ్ళతో తట్టారు.

కాస్సేపట్లో తలుపు తెరవబడింది. ముప్ఫయి ఏళ్ళ స్త్రీ మా వైపు విచిత్రంగా చూసింది.

"అమ్మాయి, తిరుమలరావు వున్నాడా?" వాలిగారు అడిగారు.

"లేరండి. ఆయన ఆఫీసుకెళ్లారు."

"ఎక్కడ పని చేస్తున్నాడు?"

"లక్ష్మీ ఏజన్సీస్ అనే కంపెనీని నడుపుతున్నారు."

"అదెక్కడుంది?"

"జార్జి టౌన్‌లో సాంబుదాస్ స్ట్రీట్‌లో."

"చిన్ననాటి మిత్రులం. అతడిని చూసిపోవాలని నా ఆశ" అన్నారాయన.

జేబులోంచి ఒక ఫోటో తీసి వాలిగారు ఆమెకు చూపించారు.

"ఈ ఇంట్లో వుండే తిరుమలరావు ఇతడేనా?"

ఆమె ఫోటో వైపు చూసింది.

"అవును, ఆయనే."

"ఆయన నీకేమవుతాడు?"

"నా భర్తండి."

"చక్కటి భార్యను సంపాదించాడు తిరుమలరావు" అన్నారాయన.

ఆమె ఫోటో వైపు యింకా చూస్తోంది.

"అమ్మాయి, ఏమిటంతగా చూస్తున్నావు?"

"నెలరోజుల క్రితం ఒక స్త్రీ ఇటువంటి ఫోటో తెచ్చి నాకు చూపించింది. ఆయన కావాలంది. లేరన్నాను. ఆమె ఎందుకో బాధపడ్తూ వెళ్ళిపోయింది" అందామె.

"ఆమె గురించి నీ భర్తకు చెప్పవలసింది."

"చెప్పాను సార్. ఆమెవరో తనకు తెలియదన్నారు."

వాలిగారు జేబులోంచి ఒక ఫోటో తీసి ఆమెకు చూపించారు.

"ఇక్కడికి వొచ్చింది ఈమేనా?"

"అవును, సార్, ఆమే!" అందామె.

"మీ పెళ్ళయి ఎంతకాలమైంది?"

"ఏడేళ్ళు దాటింది. మాకు యిద్దరు పిల్లలున్నారు" అందామె.

"సంతోషం. వెళ్ళొస్తాం" అని వెనక్కు తిరిగారాయన.

ఇద్దరం మెట్లు దిగాం. టాక్సీలో కూర్చున్నాం. టాక్సీ కదిలింది.

మోటర్ బైక్ పక్కనే టాక్సీ ఆగింది. కిందకు దిగాను.

"గిరి, టాక్సీ వెనకనే రా" అన్నారాయన.

టాక్సీ వేగంగా పోతుంది. వెనకనే మోటారు బైక్ని పోనిచ్చాను. వెనక అద్దంలోంచి వాలిగారి రూపం కనిపిస్తోంది.

సెంబుదాస్ స్ట్రీట్లో ఒకచోట టాక్సీ ఆగింది. ఆయన కిందకు దిగారు. టాక్సీ పక్కనే మోటర్ బైక్ ఆపి, ఆయన వెనకనే లక్కీ ఏజన్సీస్ షాపులోకి వెళ్లాం.

విశాలమైన హాల్లో కొందరు గుమస్తాలు పనిచేస్తున్నారు. పక్కనున్న కాబిన్ మీద తిరుమలరావు పేరున్న ప్లాస్టిక్ బోర్డు వుంది.

వాలిగారు, వెనక నేను అతడి కాబిన్లోకి వెళ్లాం. మమ్మల్ని చూసి అతడు నవ్వుతూ కూర్చోమన్నాడు. ఇద్దరం కూర్చున్నాం.

"మీకేం కావాలి, సార్?" అన్నాడతను.

వాలిగారు జవాబివ్వలేదు. చుట్ట పొగ వదుల్తూ అతడి వైపు చూశారు!

"నాకు చాలా పనులున్నాయి. ఏం కావాలో చెప్పండి."

"మేం మీతో వ్యాపారం చేయడానికి రాలేదు" అన్నారాయన.

పైకి ధైర్యంగావున్నట్లు నటించినా లోలోపల అతడు భయపడ్తున్నాడని చూపులు చాటుతున్నాయి.

అమాంతంగా వాలిగారు కుర్చీలోంచి లేచారు.

"రామారావు!" అన్నారు వాలిగారు.

అతడు అర్థంకానట్లు మావైపు చూశాడు.

"రామారావు ఎవరు?" అన్నాడతను.

"నువ్వే!"

"మీరు పొరబడుతున్నారు, సార్. యెక్కడికో వెళ్ళవలసినవాళ్ళు యిక్కడికొచ్చారు."

"మేం సరైన చోటుకే వచ్చాం."

అతడు కోపంగా బెల్లు మ్రోగించాడు. ఒక నౌఖరు కాబిన్‌లోకి రాబోయాడు.

"నిన్ను పిలవలేదు. పో బయటకు!" అన్నారు వాలిగారు కోపంగా.

నౌఖరు వెనక్కు తిరిగి వెళ్ళిపోయాడు.

"మిష్టర్ రామారావు, నువ్వు మాతో రావాలి!"

"ఎక్కడికి?"

"ఏడేళ్ళ క్రితం నువ్వు విడిచిపెట్టిన ఇంటికి."

"ఎందుకు?"

"అక్కడ అంతా తెలుస్తుంది" అన్నారు వాలిగారు.

"నేను రాను" అరిచాడతను.

అతడి చెయ్యి పట్టుకుని వాలిగారు బయటకు లాక్కుపోయారు. అతడిని టాక్సీలో కూర్చోబెట్టి ఆయన కూర్చున్నారు. టాక్సీ కదిలింది.

గుమస్తాలు మా వైపు గాభరాగా చూస్తున్నారు. టాక్సీ వెనకనే మోటార్‌బైక్‌ని పోనిచ్చాను.

9

హాల్లో ఫ్లోరసెంట్ లైట్లు వెలుగుతున్నాయి. రవికాంత్ నా పక్కనే కూర్చున్నాడు. గోపీ దూరంలో నిలబడ్డాడు. వాలిగారి పక్కన ఇన్‌స్పెక్టర్ రామన్ కూర్చుని వున్నాడు.

ఒక కుర్చీలో కూర్చున్నాడు రామారావు. అతడికిరువైపులా పోలీసులున్నారు.

"ఏం జరిగిందో చెప్పండి, సార్" అన్నాడు యిన్‌స్పెక్టర్ రామన్.

వాలిగారు అందర్నీ ఓసారి చూశారు.

"ఏడేళ్ళ క్రితం రాధమ్మ భర్త డబ్బుతో యేదో వ్యాపారంమీద వెళ్ళి మాయమయ్యాడు. అతడు ఎంతకూ తిరిగి రాలేదు. డబ్బు దోచుకుని యెవరో అతడిని చంపేసి వుంటారని రాధమ్మ భావించింది. కాని అతడు చావలేదు. తను ప్రేమించిన యువతిని పెళ్ళాడి, పేరు మార్చుకుని తిరుమలరావు పేరుతో సుఖంగా జీవిస్తున్నాడు. ఇతడికి ఇంతకుముందే పెళ్ళయిందనీ, ఒక కొడుకు వున్నాడనీ, అతడి రెండో భార్యకు తెలియదు."

"ఆశ్చర్యంగావుంది"అన్నాడు ఇన్‌స్పెక్టర్ రామన్.

"సంవత్సరాలు దొర్లిపోయాయి. ఎక్కడో ఒకనాడు రాధమ్మ తన భర్తను చూసి వుంటుంది. అతడిని వెంటా

ఇల్లు కనుక్కుంది. అతను లేనప్పుడు ఇంటికి వెళ్ళింది. అతను మరో యువతిని పెళ్ళాడి సుఖంగా వున్నాడని స్పష్టంగా తెల్సుకుంది. జాగ్రత్తగా ఆమె వెనక్కు వచ్చింది. ఇదంతా రామారావు విన్నాడు. తన జీవితం ఆనందంగా సాగిపోతోంది. రాధమ్మ తన ఇంటికి చిచ్చు పెడుతుందని అతను భయపడ్డాడు. అందుకే ఆమెను చంపవలసి వచ్చింది" అన్నారు వాలిగారు.

ఇన్‌స్పెక్టర్ రామన్ వాలిగారివైపు భక్తితో చూశాడు.

"రాధమ్మ భర్త ఈ హత్య చేసుంటాడని మీరు ఎలా వూహించారు?"

"ఆమెను చంపవలసిన అవసరం అతనికి తప్ప మరెవ్వరికీ లేదు."

"ఆమె గయ్యాళి. ఇక్కడ వున్నంతకాలం నన్ను పురుగులా చూసేది. అందుకే ఆమెను వదిలి వెళ్ళిపోయాను. ఆమె కంటబడ్డాక నాకిక సుఖం లేదని నాకు తెలుసు. ఆమె నన్ను వదలదు. రోడ్డుమీదకు ఈడుస్తుంది. అదంతా జరిగితే నేను సంఘంలో తలెత్తి తిరగలేను అందువలన తెగించి ఆమెను హత్యచేశాను" అన్నాడు రామారావు.

"వాలిగారూ, అతడి ఇల్లు సోదా చేశాం. రాధమ్మ నగలన్నీ ఒక పెట్టెలో మాకు దొరికాయి" అన్నాడు ఇన్‌స్పెక్టర్ రామన్.

వాలిగారు నావైపు చూశారు.

"గిరీ, రేపు అమృతసర్ వెళ్ళాలి. ప్లేన్ టికెట్లు వెంటనే రిజర్వ్ చేయించు" అన్నారు వాలిగారు.

"అలాగే చేయిస్తాను, సార్" అన్నాను వినయంగా.

—:అయిపోయింది:—